

Ο ΔΥΣΣΕΙΑΣ
ΠΑΨΩΙΔΙΑ Η.

S U M M A R I U M.

Postquam Nausicaa domum redierat, Ulyssi occurrit Minerva, in speciem puellae mutata, illumque nebula cinctum in urbem et ad aedes Alcinoi ducens diligenter admonet (1-77). Sic solus ingreditur regiam, splendidissime ornatam; ubi primores Phaeacum congregatos videt circa Areten reginam, cui primum supplicat, atque Alcinoum, qui eum hospitio accipit, donaque promittit et navem, qua propediem in patriam deducatur (78-225). Percunctante post coenam Arete, cuias esset, et unde vestem haberet, (agnoverat enim ea,) paucis refert, quae sibi acciderant ab Ogygia insula usque ad Scheriam naviganti (226-297); bonumque animum habere iussus, suadente nocte, quieti concedit (298-347).

OΔΥΣΣΕΙΑΣ Η.

Οδυσσέως εἰςοδος πρὸς Ἀλκίνοον.

Ως δὲ μὲν ἐνθ^ρ ἥρατο πολύτλας δῖος Ὁδυσσεύς·

κούροιν δὲ προτὶ ἀστυν φέρεν μένος ἡμιονοῖν.

ἡ δὲ ὅτε δὴ οὖ πατρὸς ἀγακλυτὰ δώματ^ρ ἵκανεν,
στῆσεν ἄρδεν προθύροισι· κασίγνητοι δέ μιν ἀμφὶς
ἵστανται, ἀθανάτοις ἐναλίγκιοι· οἵ δὲ ὑπὲρ ἀπήνης
ἡμιόνους ἔλνον, ἐσθῆτά τε ἔξφερον εἴσω.

αὐτὴ δὲ ἐς Θάλαμον ἐὸν ἦσε· δαῖε δέ οἱ πῦρ

γρηγὸς Ἀπειραιή, Θαλαμηπόλος Εὐρυμέδουσα,
τὴν ποτὲ Ἀπειρηθεν νέες ἤγαγον ἀμφιέλισσαι·

Ἀλκινόῳ δὲ αὐτὴν γέρας ἔξελον, οὔνεια πᾶσιν
10

Φαιήκεσσιν ἀναστε, Θεοῦ δὲ ὡς δῆμος ἄκουεν·

ἡ τρέφε Ναυσικάαν λευκώλενον ἐν μεγάροισιν.

ἡ οἱ πῦρ ἀνέκαιε, καὶ εἴσω δόρπον ἐκόσμει.

Καὶ τότε Ὁδυσσεὺς ὥριο πόλινδέ θέμεν· αὐτὰρ Ἀθήνη

πολλὴν ἡέρα χεῦε, φίλα φρονέουσ^τ Ὁδυσσῆ,
15

μήτις Φαιήκων μεγαθύμων ἀντιβολήσας

κεροτομέοι τέ επέεσσι, καὶ ἔξερέοιθ^ρ, ὅτις εἴη.

ἀλλ' ὅτε δὴ ἄρδε μετέλλε πόλιν δύσεσθαι ἐρανήν,
 ἔνθα οἱ ἀντεβόλησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 20 παρθενικῇ εἰκυῖα νεήνιδι, κάλπιν ἔχούσῃ·
 στῆ δὲ πρόσθ αὐτοῦ· ὁ δὲ ἀνείρετο δῖος Ὁδυσσεὺς·
 Ω τέκος, οὐκ ἀν μοι δόμον ἀνέρος ἡγήσαιο
 Ἀλκινόου, ὃς τοῖςδε μετ' ἀνθρώποισιν ἀνάσσει;
 καὶ γὰρ ἐγὼ ξεῖνος ταλαπείριος ἐνθάδε ἵκανω,
 25 τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης· τῷ οὔτινα οἵδα
 ἀνθρώπων, οἵ τινδε πόλιν καὶ ἔργα νέμονται.
 Τὸν δὲ αὗτε προεέπει τεθεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 τοιγάροις ἐγώ τοι, ξεῖνε πάτερ, δόμον, οὐ με κελεύεις,
 δεῖξω· ἐπεὶ μοι πατρὸς ἀμύμονος ἐγγύθι ναίει.
 30 ἀλλ' ἴθι σιγῇ τοῖον· ἐγὼ δὲ ὁδὸν ἡγεμονεύσω·
 μηδέ τιν' ἀνθρώπων προτιόσσεο, μηδὲ ἐρέεινε.
 οὐ γὰρ ξείνους οἵδε μάλι ἀνθρώπους ἀνέχονται,
 οὐδὲ ἀγαπαζόμενοι φιλέοντο, ὃς καὶ ἄλλοθεν ἔλθοι.
 νησὶ θοῇσιν τοίγε πεποιθότες ὠκείησιν,
 35 λαῖτμα μέγε ἐκπερόωσιν, ἐπεὶ σφισι δῶντες Ἔνοσίγθων
 τῶν νέες ὠκεῖαι, ωςεὶ πτερόν ἡὲ νόημα.
 Ως ἄρα φωνήσαστο ἡγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
 καρπαλίμως· ὁ δὲ ἐπειτα μετ' ἵχνια βαῖνε θεοῖο·
 τὸν δὲ ἄρα Φαιήκες ναυσικλυτοὶ οὐκ ἐνόησαν,
 40 ἐρχόμενον κατὰ ἄστυ διὰ σφέας. οὐ γὰρ Ἀθήνη
 εἴλα ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεός· ηδὲ οἱ ἀχλὺν
 θεσπεσίην κατέχενε, φίλα φρονέοντος ἐνὶ θυμῷ.
 Θαύμαζεν δὲ Ὁδυσσεὺς λιμένας καὶ νῆας ἐΐσας,
 αὐτῶν θερόων ἀγορὰς καὶ τείχεα μαρρά,
 45 ὑψηλὰ, σκολόπεσσιν ἀσηρότα, θαῦμα ἰδέσθαι.
 ἀλλ' ὅτε δὴ βασιλῆος ἀγακλυτὰ δώματα ἵκοντο,

τοῖσι δὲ μύθων ὥρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Οὗτος δή τοι, ξεῖνε πάτερ, δόμος, ὃν με κελεύεις
πεφραδέμεν· δήεις δὲ Διοτρεφέας βασιλῆας,
δαίτην δαινυμένους· σὺ δὲ ἔσω κίς, μηδέ τι θυμῷ 50
τάρβει· θαρσαλέος γάρ ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων
ἔργοισιν τελέθει, εἰ καὶ ποθεν ἄλλοθεν ἔλθοι.
δέσποιναν μὲν πρῶτα οἰκήσεαι ἐν μεγάροισιν·
Ἄρητη δὲ ὅνομ' ἔστιν ἐπώνυμον, ἐκ δὲ τοκήων
τῶν αὐτῶν, οἵπερ τέκον Ἀλκίνοον βασιλῆα. 55

Ναυσίθοον μὲν πρῶτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
γείνατο, καὶ Περίβοια, γυναικῶν εἶδος ἀρίστη,
ὅπλοτάτη θυγάτηρ μεγαλήτορος Εὐρυμέδοντος·
ὅς ποθὲν περθύμοισι Γιγάντεσσιν βασίλευεν·
ἄλλ' ὁ μὲν ὥλεσθε λαὸν ἀτάσθαλον, ὥλετο δὲ αὐτός. 60

τῇ δὲ Ποσειδάων ἐμίγη, καὶ ἐγείνατο παῖδα
Ναυσίθοον μεγάθυμον, ὃς ἐν Φαιήξιν ἄνασσεν·

Ναυσίθοος δὲ ἔτεκεν Ρηξήνορά τε Ἀλκίνοόν τε.
τὸν μὲν, ἀκονδρον ἔόντα, βάλλ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
νυμφίον ἐν μεγάρῳ, μίαν οἴην παῖδα λιπόντα
Ἄρητην· τὴν δὲ Ἀλκίνοος ποιήσατο ἄκοιτιν,
καὶ μιν ἔτιστο, ὡς οὔτις ἐπὶ χθονὶ τίεται ἄλλη,
ὅσσαι νῦν γε γυναικες ὑπὲν ἀνδράσιν οἴκον ἔχουσιν.

ῶς κείνη πέδοι κῆδοι τετίμηται τε καὶ ἔστιν
ἐκ τε φίλων παίδων, ἐκ τοῦ αὐτοῦ Ἀλκινόοιο,
καὶ λαῶν, οἵ μίν ὅτα θεὸν ὡς εἰςοδόωντες,
δειδέχαται μύθοισιν, ὅτε στείχηστο ἀνὰ ἄστυ.
οὐ μὲν γάρ τι νόου γε καὶ αὐτὴ δεύεται ἐσθλοῦ·
οἴσιν τε εὖ φρονέησι, καὶ ἀνδράσι νείκεα λύει.
εἴ κέν τοι κείνη γε φίλα φρονέῃστο ἐνὶ θυμῷ, 75

έλπωσή τοι ἔπειτα, φίλους τ' ὑδείν, καὶ ἵκεσθαι
οἶκον ἐξ ὑψόροφον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.

Ὦς ἄρα φωνήσαστ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθίρη
πόντον ἐπ' ἀτρύγενον· λίπε δὲ Σχερίην ἐρατεινήν.

ἴκετο δ' ἐς Μαραθῶνα καὶ εὐρυάγνιαν Ἀθίρην,
δύνε δ' Ἐρεχθῆσ πυκνὸν δόμον. αὐτὰρ Ὁδυσσεὺς
Ἀλκινόου πρὸς δώματ' Ἱε πλυντά· πολλὰ δέ οἱ κῆρ
ῶρμαιν ἴσταμένῳ, πρὸν χάλκεον οὐδὸν ἵκεσθαι.
ώστε γάρ ἡελίου αἰγλῇ πέλεν ἡὲ σελήνης,
85 δῶμα κάθ' ὑψερεφὲς μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.

χάλκεοι μὲν γάρ τοῖχοι ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ· περὶ δὲ θρηγκὸς κυάνοιο·

χρύσειαι δὲ θύραι πυκνὸν δόμον ἐντὸς ἔεργον·
ἀργύρεοι δὲ σταθμοὶ ἐν χαλκέῳ ἴστασαν οὐδῷ,

90 ἀργύρεον δ' ἐφ' ὑπερθύροιν, χρυσέῃ δὲ ιορῶνη.
χρύσειοι δ' ἐκάτεροθε καὶ ἀργύρεοι κύνες ἥσταν,
οὓς Ἡφαιστος ἔτενεν ἰδυίησι προπίδεσσιν,
δῶμα φυλασσέμεναι μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
ἀθανάτους ὄντας καὶ ἀγήρως ἥματα πάντα.

95 ἐν δὲ θρόνοι περὶ τοῖχον ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ διαμπερές· ἔνθ' ἐνὶ πέπλοι
λεπτοὶ ἔυνητοι βεβλήστο, ἔργα γυναικῶν.
ἔνθα δὲ Φαιήκων ἡγήτορες ἐδριόσαντο,
πίνοντες καὶ ἐδοντες· ἐπηετανὸν γάρ ἔχεσκον.

100 χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι ἔϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν
ἴστασαν, αὐθομένας δαΐδας μετὰ χερσὸν ἔχοντες,
φαίνοντες μόντας πατὰ δώματα δαιτυμόνεσσιν.
πεντήκοντα δέ οἱ δμωαὶ πατὰ δῶμα γυναικες,
αἵ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἐπὶ μήλοπα παρπόν,

αἱ δ' ἵστοις ὑφόωσι παὶ ἡλάκατα στρωφῶσιν, 105
 ἥμεναι, οἵα τι φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο·
 καιροσέων δ' ὁθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον.
 ὅσσον Φαιήκες περὶ πάντων ἴδριες ἀνδρῶν
 τῆτοὺς ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν, ὡς δὲ γυναικες
 ἵστον τεχνῆσαι· πέρι γάρ σφισι δῶκεν Ἀθήνη
 ἔργα τὸ ἐπίστασθαι περικαλλέα παὶ φρένας ἐσθλάς. 110
 ἔκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄχατος ἄγκη θυράων
 τετράγυνος· περὶ δὲ ἔργος ἐλήλαται ἀμφοτέρωθεν.
 ἐνθα δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκει τηλεθόωντα,
 ὅγχαι παὶ δοιαὶ παὶ μηλέαι ἀγλαόναρποι, 115
 συκαὶ τι γλυκεραὶ παὶ ἐλαῖαι τηλεθόωσαι.
 τάων οὔποτε καρπὸς ἀπόλλυται, οὐδὲ ἀπολείπει
 χείματος, οὐδὲ θέρενς, ἐπετήσιος· ἀλλὰ μάλισται
 Ζεφυροί πνείουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει.
 ὅγχη ἐπὶ ὅγχη γηράσκει, μῆλον δὲ ἐπὶ μήλῳ, 120
 ἀντιάρι ἐπὶ σταφυλῇ σταφυλῇ, σῦνον δὲ ἐπὶ σύνῳ.
 ἐνθα δέ οἱ πολύκαρποι ἀλλῷ ἐργάζονται·
 τῆς ἐτερον μὲν θειλόπεδον λευκῷ ἐνὶ χώρῳ
 τέρσεται ἡελίῳ, ἐτέροις δὲ ἄραι τι τρυγόωσιν,
 ἄλλας δὲ τραπέουσι· πάροιδες δέ τὸ ὅμφατές εἰσιν, 125
 ἀνθος ἀφιεῖσαι, ἐτέραι δὲ ὑποπεριάζουσιν.
 ἐνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ τείατον ὄχον
 παντοῖαι πεφύασιν, ἐπηετανὸν γανόωσαι·
 ἐν δὲ δύῳ κορῆναι, ἡ μέν τὸ ἀνὰ κῆπον ἀπαντα
 σπίδναται, ἡ δὲ ἐτέρωθεν ὑπὲρ αὐλῆς οὐδὸν ἔησιν 130
 πρὸς δόμον ἴψηλόν, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται.
 τοῖς ἄριστοις ἐν Ἀλκινόοιο θεῶν ἔσται ἀγλαὰ δῶρα.
 Ἐνθα στὰς θηεῖτο πολύτλας δῖος Ὁδυσσεύς.

αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα ἔῳ θηῆσατο θυμῷ,
 135 καρπαλίμως ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσατο δώματος εἴσω.
 εὗρε δὲ Φαιήκων ἡγῆτος ἥδε μέδοντας
 σπένδοντας δεπάεσσιν ἐϋσκόπῳ Ἀργειφόντῃ,
 ὃ πυμάτῳ σπένδεσκον, ὅτε μησαίατο κοίτου.
 αὐτὰρ ὁ βῆ διὰ δῶμα πολύτλας δῖος Ὁδυσσεύς,
 140 πολλὴν ἡέρο ἔχων, ἦν οἱ περίχενεν Ἀθήνη,
 ὅφρ ἵκετ Ἀρήτην τε καὶ Ἀλκίνοον βασιλῆα.
 ἀμφὶ δ' ἄρο Ἀρήτης βάλε γούνασι χεῖρας Ὁδυσσεύς.
 καὶ τότε δή ὃ αὐτοῦ πάλιν χύτο θέσφατος ἀήρ.
 οἱ δ' ἄνεῳ ἐγένοντο δόμον κάτα, φῶτα ἴδόντες.
 145 Θαύμαζον δ' ὁρόωντες· ὁ δ' ἐλλιτάνενεν Ὁδυσσεύς.
 Ἀρήτη, Θύγατερ Ρηξήνορος ἀντιθέοιο,
 τὸν τε πόσιν, σά τε γούναθ' ἵκανω, πολλὰ μογῆσας,
 τούςδε τε δαιτυμόνας· τοῖσιν θεοὶ δίλβια δοῖεν
 ζωέμεναι, καὶ παισὶν ἐπιτρέψειν ἔκαστος
 150 κτήματ' ἐνὶ μεγάροισι, γέρας δ', ὅτι δῆμος ἔδωκεν.
 αὐτὰρ ἐμοὶ πομπὴν ὀτρύνετε πατρὸίδ' ἵκέσθαι
 θᾶσσον· ἐπειδὴ δηθά φίλων ἀπὸ πήματα πάσχω.
 Ως εἰπὼν, κατ' ἄρο ἔζετ ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν ιονίησιν,
 πάρ πνοι· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκήν ἐγένοντο σιωπῆ.
 155 ὁψὲ δὲ δὴ μετέειπε γέρων ἥρως Ἐχένηος,
 ὃς δὴ Φαιήκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦν,
 καὶ μύθοισι οὐκαστο, παλαιά τε πολλά τε εἰδώς.
 ὁ σφιν ἐϋφρονέων ἀγορῆσατο καὶ μετέειπεν.
 Ἀλκίνο, οὖ μὲν τοι τόδε κάλλιον, οὐδὲ ἔοικεν,
 160 ξεῖνον μὲν χαμαὶ ἥσθαι ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν ιονίησιν.
 οἶδε δὲ σὸν μῆθον ποτιδέγμενοι ισχανόωνται.
 ἀλλ' ἄγε δὴ ξεῖνον μὲν ἐπὶ θρόνου ἀργυρούλου

εῖσον ἀναστήσας· σὺ δὲ ηρύκεσσι κέλευσον
οἶνον ἐπικρῆσαι, ἵνα καὶ Διὸς τεοπικεράύνω
σπείσομεν, ὃςθ' ἱκέτησιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὅπηδεῖ. 165
δόρπον δὲ ξείνω ταμίῃ δότω ἔνδον ἔοντων.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουστ' ιερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
χειρὸς ἐλῶν Ὁδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην,
ῳδεν ἀπ' ἐσχαρόφιν, καὶ ἐπὶ θρόνου εἴσε φαεινοῦ,
νίὸν ἀναστήσας, ἀγαπίρυνος Λαοδάμαντα, 170
ὅς οἱ πλησίον ἴζε, μάλιστα δέ μιν φιλέεσκεν.
χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχώρῳ ἐπέχευε φέρουσα
καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρόειο λέβητος,
νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
σῖτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα, 175
εἰδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων.
αὐτὰρ ὁ πῦνε καὶ ἡσθε πολύτλας δῖος Ὁδυσσεύς·
καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο.

Ποντόνοε, κρητῆρα κεραστάμενος, μέθυν νεῦμον
πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ἵνα καὶ Διὸς τεοπικεράύνω 180
σπείσομεν, ὃςθ' ἱκέτησιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὅπηδεῖ.

Ως φάτο· Ποντόνοος δὲ μελίφρονα οἶνον ἔκιόνα·
νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενος δεπάεσσιν.
αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τ', ἔπιόν θ', ὅσον ἥθελε Θυμός,
τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν. 185

Κέκλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἥδε μέδοντες,
ὅφρ' εἴπω, τά με Θυμός ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
τῦν μὲν δαισάμενοι κατακείτε οἴκαδ' ίόντες·
ἥῶθεν δὲ γέροντας ἐπὶ πλέονας καλέσαντες,
ξεῖνον ἐνὶ μεγάροις ξενίσσομεν, ἥδε Θεοῖσιν 190
φέξομεν ιερὰ καλά· ἐπειτα δὲ καὶ περὶ πομπῆς

μνησόμεθ', ὡς χ' δ' ξεῖνος ἀνευθε πόνου καὶ ἀνίης
πομπῇ ὑφ' ἔμετέοῃ ἦν πατρίδα γαῖαν ἕκηται
χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐστιν·

195 μηδέ τι μεσσηγύς γε κακὸν καὶ πῆμα πάθησιν,
πρὸν γε τὸν ἡς γαῖης ἐπιβήμεναι· ἐνθα δ' ἔπειτα
πείσεται, ἄσσα οἱ Αἴσα Κατακλῶθες τε βαρεῖαι
γεινομένῳ τῆσαντο λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθεν,
200 ἄλλο τι δὴ τόδ' ἔπειτα θεοὶ περιμηχανόωνται.

αἰεὶ γὰρ τὸ πάρος γε θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς
ἡμῖν, εὐτ' ἔδωμεν ἀγαλεῖτάς εκατόμβας·

δαινυνταὶ τε παρ' ἄμμι καθήμενοι, ἐνθα περ ἡμεῖς,
εἰ δ' ἄρα τις καὶ μούνος ἵών ξύμβληται ὁδίτης,

205 οὕτι κατακρύπτουσιν· ἐπεὶ σφισιν ἐγγύθεν εἰμέν,
ἄςπερ Κύκλωπές τε καὶ ἄγρια φῦλα Γιγάντων.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προςέφη πολύμητις Ὁδυσσεύς.

Ἄλινο', ἄλλο τί τοι μελέτω φρεσίν· οὐ γὰρ ἔγωγε
ἀθανάτοισιν ἔσικα, τοὶ οὐρανὸν εὐρὸν ἔχουσιν,

210 οὐ δέμας, οὐδὲ φυήν, ἄλλὰ θυητοῖσι βροτοῖσιν.
οὗτινας ὑμεῖς ἵστε μάλιστ' ἀχέοντας διῆν
ἀνθρώπων, τοῖσίν κεν ἐν ἄλγεσιν ἴσωσαιμην.

καὶ δ' ἔτι κεν καὶ μᾶλλον ἐγὼ κακὰ μυθησαίμην,
ὅσσα γε δὴ ξύμπαντα θεῶν ιότητι μόγησα,

215 ἀλλ' ἐμὲ μὲν δορπῆσαι ἔάσατε, κηδόμενόν περ.
οὐ γάρ τι στυγεοῦ ἐπὶ γαστέοι κύντερον ἄλλο

ἔπλετο, ητε ἐκέλευσεν ἔο μνήσασθαι ἀνάγκη,
καὶ μάλα τειρόμενον, καὶ ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔχοντα.

ώς καὶ ἐγὼ πένθος μὲν ἐχω φρεσίν· ἡ δὲ μάλ' αἰσι·
220 ἐσθέμεναι κέλεται καὶ πινέμεν· ἐκ δέ με πάντων

ληθάνει, ὅσσ' ἔπαθον, καὶ ἐνιπλήσασθαι ἀνάγει.

ὑμεῖς δὲ διρύνεσθαι ἂμφὶ ἥρῃ φαινομένῃφιν,

ὣς καὶ ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐμῆς ἐπιβήσετε πάτρης,

καίπερ πολλὰ παθόντα· ἴδοντα με καὶ λίποι αἰών

κτῆσιν ἐμὴν, δμῶάς τε καὶ ὑψερεφές μέγα δῶμα. 225

Ὡς ἔφαθ'. οἱ δὲ ἄρα πάντες ἐπήγεον, ἡδὲ ἐκέλευον,

πεμπέμεναι τὸν ξεῖνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν.

αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τ', ἔπιόν τ', ὅσον ἡθελε θυμός,

οἱ μὲν κακείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος.

αὐτὰρ δὲ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο δῖος Ὀδυσσεύς, 230

πάρδε οἱ Ἀργῆτη τε καὶ Ἀλκίνοος Θεοειδῆς

ἡσθην· ἀμφίπολοι δὲ ἀπειόσμεον ἔντεα δαιτός.

τοῖσιν δὲ Ἀργῆτη λευκῶλενος ἥροχετο μύθων.

ἔγνω γάρ φαρός τε χιτῶνά τε, εἴματ' ἴδουσα

καλά, τά δὲ αὐτὴ τεῦξε σὺν ἀμφιπόλοισι γνναιξίν. 235

καὶ μιν φωνήσασ' ἔπει πτερόεντα προσηγύδα.

Ξεῖνε, τὸ μέν σε πρῶτον ἔγὼν εἰρήσομαι αὖτή·

τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; τίς τοι τάδε εἴματ' ἔδωκεν;

οὐ δὴ φῆς ἐπὶ πόντον ἀλώμενος ἐνθάδε ἕκεσθαι;

Τὴν δὲ ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς. 240

ἀργαλέον, βασίλεια, διηνεκέως ἀγορεῦσαι

κήδε, ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν Θεοὶ Οὐρανίωνες.

τοῦτο δέ τοι ἔρέω, ὃ μὲν ἀνείρεαι ἡδὲ μεταλλᾶς.

Ὦγυγή τις νῆσος ἀπόπροθεν εἰν ἀλλὶ κεῖται,

ἐνθα μὲν Ἀτλαντος θυγάτηρ, δολόεσσα Καλυψώ, 245

ναίει ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεός· οὐδέ τις αὐτῇ

μίσγεται, οὔτε θεῶν, οὔτε θητῶν ἀνθρώπων.

ἄλλη ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐφέστιον ἥγαγε δαιμῶν

οἶον, ἐπεὶ μοι νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ

250 Ζεὺς ἔλσας ἐκέασσε μέσω ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
 ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἔταιροι·
 αὐτὰρ ἐγὼ, τρόπιν ἀγνὰς ἐλῶν νεὸς ἀμφιελίσσης,
 ἐννῆμαρ φερόμην· δειάτη δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
 νῆσον ἐς Νηγυγίην πέλασσαν θεοῖ, ἐνθα Καλυψώ
 255 ναίει ἐπιλόκαμος, δεινή θεός· ἦ με λαβοῦσα,
 ἐνδυκέως ἐφίλει τε καὶ ἔτρεφεν, ἥδε ἔφασκεν
 θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήρουν ἡματα πάντα·
 ἄλλ' ἐμὸν οὖποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐπειθεν.
 ἐνθα μὲν ἐπτάετες μένον ἔμπεδον, εἶματα δ' αἰεὶ
 260 δάκρυσι δεύεσκον, τά μοι ἀμβροτα δῶκε Καλυψώ.
 ἄλλ' ὅτε δὴ ὅγδοόν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἤλθεν,
 καὶ τότε δή με κέλευσεν ἐποτρύνουσα νέεσθαι,
 Ζηνὸς ὑπ' ἀγγελίης, ἷ καὶ νόος ἐτράπετ' αὐτῆς.
 πέμπε δ' ἐπὶ σχεδίης πολυδέσμου· πολλὰ δ' ἔδωκεν,
 265 σῖτον καὶ μέθυν ἥδυ καὶ ἀμβροτα εἶματα ἔσσεν·
 οὐδον δέ προέηκεν ἀπήμονά τε λιαρόν τε.
 ἐπτὰ δὲ καὶ δέκα μὲν πλέον ἡματα ποντοπορεύων,
 ὁκτωκαιδεκάτη δ' ἔφάνη ὅρεα σπιόεντα·
 γαίης ὑμετέρης· γήθησε δέ μοι φίλον ἥτορ,
 270 δυξμόρω· ἷ γάρ ἔμελλον ἔτι ξυνέσεσθαι διῆγυν
 πολλῆ, τήν μοι ἐπώροσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 ὃς μοι ἐφορμήσας ἀνέμους, κατέδησε κέλευθα,
 ὕδινεν δὲ θάλασσαν ἀθέσφατον· οὐδέ τι κῦμα
 εἴα ἐπὶ σχεδίης ἀδινὰ στενάχοντα φέρεσθαι.
 275 τὴν μὲν ἐπειτα θύελλα διεσκέδασ· αὐτὰρ ἐγώ γε
 νηχόμενος τόδε λαῖτμα διέτμαγον, ὄφρα με γαίη
 ὑμετέρη ἐπέλασσε φέρων ἀνεμός τε καὶ ὕδωρ.
 ἐνθα κέ μ' ἐνθαίνοντα βίησατο κῦμ' ἐπὶ χέρσουν,

πέτρης πρὸς μεγάλῃσι βαλὸν καὶ ἀτερπεῖ χῶρῳ·
ἄλλ ἀναχασσάμενος νῆχον πάλιν, ἔως ἐπῆλθον
εἰς ποταμόν, τῇ δή μοι ἐείσατο χῶρος ἄριστος,
λεῖος πετράων· καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο.

280

ἐκ δὲ ἐπεσον θυμηρέων· ἐπὶ δὲ ἀμβροσίη νῦξ
ἥλυθ· ἐγὼ δὲ ἀπάνευθε Διπετέος ποταμοῦ
ἐκβὰς ἐν Θάμνοισι κατέδραθον· ἀμφὶ δὲ φύλλα
ἥφυσάμην· ὑπον δὲ θεός κατ' ἀπείρονα χεῦεν.
ἔνθα μὲν ἐν φύλλοισι, φίλον τετιημένος ἥτορ,
εὗδον παννύχιος καὶ ἐπ' ἥώ καὶ μέσον ἥμαρ·
δύστετό τε ἡέλιος, καὶ με γλυκὺς ὑπνος ἀνῆκεν.
ἀμφιπόλους δὲ ἐπὶ θινὶ τεῆς ἐνόησα θυγατρὸς

285

παιζούσας, ἐν δὲ αὐτῇ ἔην εἰκūια θεῆσιν.
τὴν ἱέτευσ· ἡ δὲ οὖτι νοίματος ἥμβροτεν ἐσθλοῦ,

ὅς οὐκ ἀν ἔλποιο νεώτερον ἀντιάσαντα

ἔρξέμεν· αἰεὶ γάρ τε νεώτεροι ἀφραδέουσιν.

295

ἡ μοι σῖτον ἔδωκεν ἄλις ἡδὲ αἴθοπα οἶνον,

καὶ λοῦσ· ἐν ποταμῷ, καὶ μοι τάδε εἶματ' ἔδωκεν.

ταῦτά τοι, ἀχνύμενός περ, ἀληθείην κατέλεξα.

Tὸν δὲ αὐτὸν Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·

ξεῖν, ἥτοι μὲν τοῦτό γένεται σιμονον οὐκ ἐνόησεν

παῖς ἐμή, οὔνεκά σὲ οὖτι μετ' ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν

ἥγεν ἐς ἥμέτερον· σὺ δὲ ἄρα πρώτην ἱέτευσας.

Tὸν δὲ ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὁδυσ-
σεύς.

ἥρως, μή μοι τούνεκ ἀμύμονα νείκες κούροην·

ἡ μὲν γάρ με κέλευε σὺν ἀμφιπόλοισιν ἐπεσθαι·

ἄλλ ἐγὼ οὐκ ἔθελον, δείσας, αἰσχυνόμενός τε,

300

μήπως καὶ σοὶ θυμὸς ἐπισκύσσαιτο ἴδοντι·

305

δύεζηλοι γάρ τ' εἰμὲν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, φῶνησέν τε
ξεῖν', οὐ μοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρο
310 μαψιδίως κεχολῶσθαι· ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα.
αἱ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλον!
τοῖος ἐών, οἵος ἐστι, τά τε φρονέων, ἄττ' ἐγώ περ,
παιδά τ' ἐμὴν ἔχέμεν, καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι,
αὐθὶ μένων· οἶκον δέ τ' ἐγώ καὶ πτήματα δοίη,
315 εἰς ἡδεῖλον γε μένοις· ἀέκοντα δέ σ' οὔτις ἐρύξει
Φαιήκων· μὴ τοῦτο φίλον Λὺ πατρὶ γένοιτο!
πομπὴν δ' ἐς τόδ' ἐγώ τεμαίδομαι, ὅφος εὗδῆς,
αὐριον· ἐς τῆμος δὲ σὺ μὲν δεδιημένος ὑπνῷ
λέξεαι· οἱ δ' ἐλόωσι γαλήνην, ὅφος ἀνίηαι
320 πατρίδα σὴν καὶ δῶμα, καὶ εἰς πού τοι φίλον ἐστίν·
εἴπερ καὶ μάλα πολλὸν ἐκαστέρω ἐστὶ Εὐβοίης,
τὴν περι τηλοτάτῳ φάσ' ἔμμεναι, οἵ μιν ἴδοντο
λαῶν ἡμετέρων, ὅτε τε ξανθὸν Ῥαδάμανθυν
ἥγον, ἐποψόμενον Τίτυον, Γαιῆιον νέόν·

325 καὶ μὲν οἱ ἐνθ' ἥλιθον, καὶ ἄτερ καμάτοιο τέλεσσαν
ἡματι τῇ αὐτῷ, καὶ ἀπήνυσαν οἴκαδ' ὀπίσπω.
εἰδῆσεις δὲ καὶ αὐτὸς ἐνὶ φρεσίν, δσσον ἄρισται
νῆες ἐμαὶ, καὶ ιοῦροι ἀναφρίπτειν ἀλα πηδῶ.

Ὦς φάτο· γῆθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὄδυσσεος·
330 εὐχόμενος δ' ἄρα εἰπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐν τ' ὀνόμαζεν.
Ζεῦ πάτερ, αἴθ', ὅσα εἴπε, τελευτῆσειν ἄπαντα
Ἀλκίνοος! τοῦ μέν κεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν
ἄσβεστον ολέος εἴη, ἐγὼ δέ οις πατρίδ' ικοίμην.

Ὦς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
335 οἴκλετο δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἀμφιπόλοισιν

δέμνι ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ φῆγεα καλὰ
πορφύρε ἔμβαλέειν, στορέσαι τὸ ἐφύπερθε τάπητας,
χλαιίνας τὸ ἐνθέμεναι οὐλας παθύπερθεν ἔσασθαι.
αἱ δὲ ἵσταν ἐκ μεγάροιο, δάος μετά χερσὶν ἔχουσαι.
αὐτὰρ ἐπεὶ στόρεσαν πυκνὸν λέχος ἐγκονέουσαι, 340
ῶτρυνον Ὁδυσῆα παριστάμεναι ἐπέεσσιν.

"Ορσο κέων, ὃ ξεῖνε· πεποίηται δέ τοι εὔνη.
ὡς φάν· τῷ δὲ ἀσπαστὸν ἐείσατο κοιμηθῆναι.
ὡς δὲ μὲν ἐνθα παθεῦδε πολύτλας δῖος Ὁδυσσεὺς
τοητοῖς ἐν λεχέεσσιν, ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ. 345
Ἀλκίνοος δὲ ἄρα λέκτο μυχῷ δόμουν ὑψηλοῖο·
πὰρ δὲ γυνὴ δέσποινα λέχος πρόρσυνε καὶ εὐνήν.

